

Suomen Työväen Vallankumousliikkeestä

Suomen luokkasodan päättäjäsissä eivät valkoset lahtaripyövelit saaneet tarpeekseen villitsevästä viinasta, ei, — vaan täytyi saada enemmän, — kuumaa ihmisverta, — juodakseen. Verenhimoiset pyövelit halusivat uida työläisten veressä, — ja sen he tekivätkin. Valkoiset voittivat, josta kiitoksensa kantoivat Saksan ylimystölle.

Suomen työväki nousi taisteluun oikeuksistaan, toivorikkaana vapauden kaipuusta, jota me kaikki, sorron ja vainon alla elävät palkkaorjat tunnemme, mutta ylivoimalla tulivat he lyötyä — toistaiseksi.

Suomen kapitalistiluokan inhoittavat teot, sisällissodan aikana ja sen jälkeen, tulevat olemaan unhoittamattomana häpeäpilkuna historian lehdillä. On tunnettua, miten Suomen verikoirat kapinan jälkeen telkesivät 90,000 työläistä likaisiin murhaluoliinsa, joista nälällä tai suoranaisesti murhaamalla tappoivat 4—50,000. Millä tarkoituksella?

Suomen valkohurtilla olisi riittänyt innostusta murhaamaan Suomen jokaisen punaisen työläisen, jos se valkoisille olisi ollut mahdollista, siten hävittääkseen viimeisenkin punaisen pilkun Suomen valkoiselta kartalta, — mutta, kuka piru ne tulevaisuuden ruumiilliset, raskaat työt suorittaa, kuka se huolehtii siitä tuotannollisesta puolesta, tulevan Valko-Suomi-Tasavallan yhteiskunnassa, siihen sitä piti säästää voimaa, — työläisiä, — muuten koko ihaeltu Valkoinen Suomi voisi kuolla nälkään. Mutta kuitenkin olisi pitänyt tappaa mahdollisimman monta, ehkä enemmän mitä tapettiin, siten hävittääkseen ne päätekijät, — ne periaatteet, joiden puolesta Suomen työväki uskalsi nousta taisteluun, sillä eihän ne aatteet olleet ainoastaan yhden ja kahden päässä, vaan tuhansien, satojen tuhansien, ja nehän ne olivat ne vihattavat syyt, punaiset aatteet, vallankumouksellinen veri, — sillä onhan työläinen niin äärettömän hyvä, ilman

aatteita, ilman tietoa, ilman järkeä. — Miten kävi? Onnistuiko valkoinen susilauma syömään vainoamansa uhrin? Onnistuiko Suomen valkoisten ruttomyrkyt hävittämään Suomen työläisten keskuudesta uhkuvan vallankumouksinnon? — Ei, siihen eivät valkosudet pystyneet. Edellisten aatesiementen viereen istutettiin uusi, joka kastettiin veripisaroidella, — uusi taimi nousee ja puu tulee kantamaan, istuttajan työn tuloksena, verisiä hedelmiä.

Suomen tasavallan isänmaalliset hallitsijat, *kansansa* etua silmällä pitäen, yhä jatkuvasti harjoittavat inhoittavia raakuuksiin, pitämällä vankiloissaan 2000—3000 punaista, joita ei tähän mennessä vielä ole voitu nälällä ja kurjuudella tappaa. Kuitenkin niukan ja mädänneiden ruokien syöminen varmasti tappaa uhrinsa ennemmin tai myöhemmin, ja tähän luottaen Suomenkin valkohallitus jatkaa likaisia töitään.

Suomen vallankumouksellisten työläisten vapaus on kahlittu verisiin rautoihin.

Kaikenlaiset roskajoukkoretvikunnat, järjestyneen työväenliikkeen hajoittamiseksi, on sallittu, murhat ja ryöstöt saavat tapahtua, kun ne vaan tehdään "isänmaan ja suojeluskunnan" nimessä. Mutta kaikista edellämäinituista mädännäisyyksistä huolimatta on Suomen työväestölle omistettu tulevaisuus. Historiallisen kehityksen varmaa kulkua ei voi pahimmatkaan murhajarjestelmät seisauttaa. Niin verinen ja masentava, kuin ylivoiman alle antautuminen olikin, niin kuitenkin Suomen työväestö periaatteineen ei ole sortunut, ei lyöty liikekyvyttömäksi, vaan opettavaisen tulikasteen suorittamana huomataan Suomen työväen riveissä raittiin, terveen kevättilman virkistämää vallankumousintoa.

Suomen luokkasodan tapahtumat tekivät puhdistavaa työtä, työväestön keskuudessa. Vanhat, taantumuksen turmiollisuutta levit-

tävät sosialidemokratiset keltamadot, jotka Amsterdamin kirkonholveista lähteneenä, koettivat pettää nousevaa työväestöä, ajettiin omiin onteloihinsa, jossa ne nyt itkulla ja irvistyksellä päivittelevät tulevaa perikatoansa. Vanhat, työväen hartioilla lepäämishalukkaat johtajaprofeetat, tekevät kaikkensa levittääkseen joukkojen keskuuteen häisevää, rauhallisen kehityksen ja kärsivällisen odotuksen unijuomaa, jolla kuitenkin alkaa olla huono menekki Suomenkin toivorikkaissa riveissä.

Suomen Ammattijärjestön äänestyksen tulokset (Amsterdamin kansainväliseen yhtymiskysymyksestä) selvästi osoittavat, (tähänastisten tietojen mukaan yhtymisen puolesta noin 5000 ja vastaan noin 11,000) että työväki alkaa olla selvillä mihin leiriin vallankumouksellisten teollisuusproletaarien on kuuluttava. Sitä mukaa, mitä työväestö kehittyy ymmärtämään omat luokkaetunsa, sen mukaan myös toimintatavat muodostuvat lähemmäksi vallankumouksellisuutta. Niinpä Suomenkin ammattijärjestön jäsenet yhä suuremmassa määrässä osoittavat kulkevansa kehityksen mukana, jättäen taakseen pikkuammattiryhmäedut, joita isänmaallisuuden nimessä ovat taantumuksen johtajat koettaneet tyrkyttämällä säilyttää työväestön keskuudessa.

S. Ammattijärjestö, tuomitessaan Amsterdamin kansainvälisen kelpaamattomaksi rehellisen työväen taisteluliikkeeksi, joutuu seuraavana kysymyksenä pohtimaan järjestön suhdetta kansainväliseen vallankumousliikkeeseen, joka kysymys, kehityskulun paikoittamana, onkin mahdoton sivuuttaa.

Eri maiden ammattiliitoissa on näihin vuosiin asti säilynyt se turmiollinen isänmaallisuus, jonka nimessä ja varjossa on voitu estää työväestön kehittymästä näkemään kansainvälisen liikkeen tarpeellisuutta, ja etupäässä juuri Suomenkin porvariluokka, suotuisia olosuhteita hyväkseen käyttäen, on tehnyt kaikkensa opettaakseen Suomen työläisiä isänmaallisiksi, erikoisesti Venäjän vihollisena.

Kuitenkin on havaittavissa, että Suomen

ja muitten maitten ammatti- ja teollisuusjärjestön ainekset alkavat sulautua yhteen, alkavat lähennellä toisiansa, joka onkin meidän pyrkimyksiemme pääkohtia.

Työväen kansainvälisen toiminnan puutteellisuus oli huomattavissa ja yhtenä pääsyyinä juuri Suomenkin työväen häviöön viime luokkasodassa. "Isänmaamme, vapaa, itsenäinen Suomi," oli porvarien tunnuslausena, johon yhtyi suuri osa työväestöäkin sodan alkuajoilla, siten sivuuttaen venäläisten toverien auttavan käden, samalla hetkellä kuin porvarit olivat "Isänmaan, vapaan, itsenäisen Suomen" myyntihommassa Saksan ylimystölle.

Kokemus opetti työväestön näkemään pitemmälle. Toisti uudelleen ne kultaiset sanat: "yksilöinä hajallaan me kaadumme, mutta järjestyneinä yhtenäisenä me voitamme." Suomen sisällissota opetti, että isänmaallisuudesta ei ole apua työläisille, vaan meidän täytyy omata luokkasolidarisuutta, ja sen puolesta taistella, olla tietoisia siitä, että vastassamme on aina kapitalistiluokka, luokkana, olkoonpa se sitte maassa missä hyvänsä. Ei ole epäilystä etteikö Suomen työväenluokassa löytyisi vallankumouksellisuutta, senkin verikasteen jälkeen, mitä se on saanut kokea. Sen taisteluintoisesta vallankumouksellisuudesta voimme olla täysin tyydytettyjä, mutta niiden katkerien sota-häviöittenkin jälkeen löytyy suuri osa työläisiä, joita tapahtumien kovuudet eivät saaneet täysin oppineiksi, vaan edelleen antautuvat keltaisten sosialidemokraattisten harhaoppijohtajien talutettaviksi. Tällainen "sokkosilla käyminen" on liijan kallista leikkiä Suomen nousevalle proletariaatille. Suomen työväki on kokemuksistaan saanut mak-saa jo liijankin paljon, joten ei olisi liijan aikaista ajaa pellolle ne petturijohtajat, jotka politiikkakeinottelullaan koettavat jarruttaa edistyvää proletaarien vallankumoustaistelua.

Olosuhteitten määräämien kehityslakien alaisena Suomenkin työväestön eteenpäin kulkua on varma, ja mitä suuremmassa määrässä työväestön varsinaiset pohjajou-

TIE VAPAUTEEN

kot oppivat käsittämään valita taistelulleen edullisimmat toimintamuodot, sitä mukaa he myös ottavat käytäntöön työväen suoran toiminnan, ja tulevat toimimaan siten, että ainostaan puhtaasti tuotannon palveluksessa olevat palkkaorjat määräävät omat asiansa, jonka lopullisena tuloksena tulee ole-

maan tuotanto- ja jakokoneiston valtaaminen tuottajien käsiin, siten rakentaen Suomenkin osan siitä suuresta tulevasta Teollisuuskommunista, joka tulee olemaan ylimailmallisena työläisten yhteiskuntamuotona.

PUNASOTILAITA

Kirj. K. V.

Etäällä jylisivät tykit. Taistelua oli kestänyt jo kolmisen viikkoa, rintaman pysyessä samoilla kohden. Öisin levättiin — vain harvaa laukaustenvaihtoa kuului ketjusta — mutta sitä ankarammin raikui soitto aina päivisin. Nousevan aamun ensi hämyä levitessä seudulle alkoi joka taholta kiiwas rätinä jylähdyksen säestäessä.

Metsässä hiihteli nuorukainen. Vanteraa varsi oli verhottu harmaisiin sarkahousuihin, valkoiseen villapaitaan ja samanväriseseen kudottuun lakkiin. Poskensa punottivat raikkaassa aamullmassa ja ympärilleen pälyillen lykkii hän lylyä voimakain survaisuin. Nimeltään oli hän Toivo, ijältään kolmenkolmatta vuotias. — Hän hiihti kotiseutuaan kohden. Useita vuosia oli hän työskennellyt Helsingissä ja viimeisestä kotimatkastaan oli kulunut jo toista vuotta. Nyt oli hän sattumalta tullut lapsuusseutunsa lähelle. Köyhälistökodissa syntyneenä ja kasvaneena oli hän pienestä pitäen ollut mukana yhteisissä pyrinnoissa ja kun kansalaissota syttyi, riensi hän ensimmäisten joukossa rintamalle. Ensin taisteltiin useita viikkoja muualla, sitten määrättiin komppania, mihin hän kuului, linjalle, joka oli kotiseutunsa lähellä. Kylä, missä lapsuusleikkinsä oli leikkinyt, oli jäänyt valkoisten puolelle ja tiedustelijana oli hän nyt matkalla sinne. Epätietoisuus omaistensa kohtalosta kannusti häntä tiedustelutoimensa lisäksi rohkeaan yritykseen. — Tehden pitkän kaarroksen läheni hän määräraikkaa, mielessä aikomus palata samoja jälkiä takaisin heti tietoisuuden saatuaan.

Jo vilahti valkopaitainen sisään kotimökkinsä veräjältä. Matka oli sujunut onnellisesti. Metsässä ei selkäpuolella ollut valkoisten ketjua ja ajo-tietä kiertelevät vahtipatrullit kykeni hän seudut tuntevana hyvin karttamaan. Muutamalla survaisulla oli hän mökin luona ja ketterästi hypähtäen suksiltaan juoksi hän ikkunan alle. Aamu oli vielä aikainen ja sisällä nukuttiin. Hän koputti hiljaa. Kesti hetkisen — sitte raottuivat verhot ja uuti-mien välistä näkyivät äitinsä uniset kasvot.

— "Avatkaa pian!" kuiskasi hän lähentäen kasvonsa lähelle lasia.

Äiti tuli aukaisemaan ja hämmästyneenä stu-naillen kutsui hän Toivon sisään. Toivo nosti sukset rappusille, veti ulko-oven kiinni ja seurasi äitiään tupaan. Pikkuveikot ja siskot nukkuivat vielä — isää ei näkynyt missään.

— "Missä hän on?" kysyi Toivo värähtävällä äänellä.

— "Älä pelästy," vastasi äiti. E"i hänen kanssaan ole huonosti, ainakaan ei vielä. Kun valkoiset alkoivat täällä liikehtä, lähti hän muutamien toveriensa kera etelään. Nyt ovat rintaman sillä puolella, omien joukossa. — Mutta mikä sinut on lennättänyt tänne surman suuhun?"

— "Epätietoisuus kohtalostanne ja — velvollisuus. Edellisen suhteen voin nyt rauhoittua, sitä tarmokkaammin on siis tartuttava jälkimaiseen."

Toivo kertoi sen jälkeen lyhyesti asioista rintaman toisella puolen ja alkoi sitte tiedustella äidiltään kuulumisia valkoisten puolella. Kaikki seikat painoi hän tarkasti mieleensä.

Jonkun aikaa keskusteltuaan ja syötyään äitinsä laittamia eväitä, heittäytyi hän täysissä tamineissa äitinsä äsken jättämälle vuoteelle, levähtääkseen hetkisen. Iltapäivällä aikoi hän lähteä paluumatkalle.

Aamiasen aikoihin tuli kolme neitiä valkoisten ravintolasta noutamaan mökistä esikunnan määräämää maitoa. He näkivät vuoteessa nukkuvan valkopaitaisen miehen ja poistuessaan huomasivat rappusilla vielä kosteat sukset. Heissä heräsi epäily ja palattuaan ravintolaan ilmoittivat he huomionsa läsnä oleville sotilaille. Nämä lähtivät heti liikkeelle.

Mökin emäntä oli pihalla askareissaan, kun veräjältä syöksähti sotilaslauma.

— "Teillä on vieraita luonanne", tiuskasi eräs.